

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การเปรียบเทียบเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๑๑.๒๖/๓๖๕๒ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ด้วยสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับหนังสือจากกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง การขอการดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๔๐๗.๘/๓๒๙๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔) และในเรื่องเดียวกันนี้กระทรวงสาธารณสุขโดยกรมควบคุมโรค ได้มีหนังสือที่ สธ ๐๔๐๗.๘/๘๑๗ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ หรือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาด้วยอีกทางหนึ่ง ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณามีความเห็นไว้แล้วตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๗๓/๒๕๕๕ เรื่อง การเปรียบเทียบตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้ว ไม่เห็นพ้องด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ในประเด็นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และประเด็นผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งไม่อาจจะเปรียบเทียบได้ จึงได้ขอหารือในประเด็น ดังนี้

(๑) กรณีที่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและเข้าลักษณะตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เด็กนั้นสามารถชำระค่าปรับตามมาตรา ๓๗ (๑) หรือพนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถใช้อำนาจเปรียบเทียบให้เด็กชำระค่าปรับตามมาตรา ๓๗ (๒) (๓) หรือ (๔) เพื่อให้คดีเลิกกันและเสร็จเด็ดขาดได้หรือไม่ หากไม่ได้เพราะเหตุใด และจะมีวิธีการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นตามที่ได้ชี้แจงแล้วหรือไม่ อย่างไร

(๒) กรณีเด็กอายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและเข้าลักษณะตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากเด็กชำระค่าปรับตามมาตรา ๓๗ (๑) หรือชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจเปรียบเทียบแล้ว พนักงานสอบสวนจำต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๓๔/๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และมาตรา ๗๐ และมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่ อย่างไร

(๓) หากกรณีตามประเด็นที่หนึ่งหรือประเด็นที่สองสามารถใช้อำนาจเปรียบเทียบได้เมื่อเด็กกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และเข้าหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายดังกล่าว พนักงานสอบสวนจะดำเนินการ

ให้เด็กทำคำร้องขอให้เปรียบเทียบตามแบบคำร้องขอให้เปรียบเทียบ แล้วส่งไปยังคณะกรรมการควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือผู้ได้รับมอบหมาย โดยไม่ต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๓๔/๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และมาตรา ๗๐ และมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้หรือไม่ อย่างไร

โดยที่ปัญหากฎหมายดังกล่าวเป็นประเด็นปัญหาสำคัญที่ต้องการความรอบคอบในการพิจารณา และเพื่อเป็นแนวบรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการต่อไป เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง^๑ ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันของกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) และ (คณะที่ ๑๑) เพื่อประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยมีผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และสำนักงานกิจการยุติธรรม) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริง ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่า กรณีตามประเด็นที่หนึ่ง ประสงค์จะนำไปใช้กับกรณีที่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีกระทำความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติในทุกกรณี ไม่เพียงแต่เฉพาะการกระทำความผิดตามที่พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติไว้เท่านั้น ส่วนกรณีตามประเด็นที่สองและประเด็นที่สาม ในปัจจุบันยังไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับขั้นตอนการเปรียบเทียบเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นในทางปฏิบัติ ดังนั้นสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอถอนข้อหารือทั้งสองประเด็นจากการพิจารณา ด้วยเหตุนี้ กรณีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเพียงว่า กรณีที่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและเข้าลักษณะตามมาตรา ๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เด็กนั้นสามารถชำระค่าปรับตามมาตรา ๓๗ (๑) หรือพนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถใช้อำนาจเปรียบเทียบให้เด็กชำระค่าปรับ ตามมาตรา ๓๗ (๒) (๓) หรือ (๔) เพื่อให้คดีเลิกกันและเสร็จเด็ดขาดได้หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวประกอบกับได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า

^๑ ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะในหลายด้านหรือต้องการความรอบคอบในการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจขอให้กรรมการกฤษฎีกาสองหรือสามคณะมาประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษก็ได้

กรณีที่ดีอาญาจะเลิกกันได้ จะต้องมิลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๗^๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันได้แก่ ๑) คดีที่มีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา ๒) คดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีอื่นที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว ๓) คดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเกิดในกรุงเทพมหานคร เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่ได้เปรียบเทียบแล้ว และ ๔) คดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบแล้ว ทั้งนี้ หากเป็นการเปรียบเทียบคดีในกรณีที่ ๒) ๓) และ ๔) ซึ่งเป็นคดีความผิดตามมาตรา ๓๗ (๒) (๓) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา นั้น มาตรา ๓๘^๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้กำหนดวิธีการเปรียบเทียบไว้ว่า ในกรณีที่เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจเปรียบเทียบเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก ให้เจ้าพนักงานนั้นกำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมตามนั้น และเมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่กำหนดภายในเวลาอันสมควรแต่ไม่เกินสิบห้าวัน คดีนั้นจึงจะเป็นอันเสร็จเด็ดขาด

^๒ มาตรา ๓๗ คดีอาญาเลิกกันได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ในคดีมีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณา

(๒) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีอื่นที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมีโทษปรับอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบเทียบแล้ว

(๓) ในคดีความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ หรือคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ซึ่งเกิดในกรุงเทพมหานคร เมื่อผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่นายตำรวจประจำท้องที่ตั้งแต่ตำแหน่งสารวัตรขึ้นไป หรือนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรผู้ทำการในตำแหน่งนั้นๆ ได้เปรียบเทียบแล้ว

(๔) ในคดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

^๓ มาตรา ๓๘ ความผิดตามอนุมาตรา (๒) (๓) และ (๔) แห่งมาตรา ๓๗ ถ้าเจ้าพนักงานดังกล่าวในมาตรานั้นเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุกให้มีอำนาจเปรียบเทียบดังนี้

(๑) ให้กำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหายยินยอมตามนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่กำหนดให้ภายในเวลาอันสมควรแต่ไม่เกินสิบห้าวันแล้ว คดีนั้นเป็นอันเสร็จเด็ดขาด

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้ว ไม่ชำระเงินค่าปรับภายในเวลากำหนดในวรรคก่อน ให้ดำเนินคดีต่อไป

(๒) ในคดีมีค่าทดแทน ถ้าผู้เสียหายและผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบ ให้เจ้าหน้าที่กะจำนวนตามที่เห็นควรหรือตามที่คู่ความตกลงกัน

สำหรับกรณีที่ได้กอายุไม่เกินสิบปี หรือเด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด นั้น เมื่อมาตรา ๗๓⁴ และมาตรา ๗๔⁵ แห่งประมวลกฎหมายอาญาได้กำหนดไว้ว่า เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ ซึ่งรวมถึงโทษปรับตามมาตรา ๑๘⁶ (๔) แห่งประมวลกฎหมาย

⁴ มาตรา ๗๓ เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

⁵ มาตรา ๗๔ เด็กอายุกว่าสิบปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาตักเตือนด้วยก็ได้

(๒) ถ้าศาลเห็นว่า บิดา มารดา หรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดา มารดา หรือผู้ปกครองระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามปีและกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควรซึ่งบิดา มารดา หรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งหมื่นบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และศาลเห็นว่าไม่สมควรจะเรียกบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่า จะยอมรับข้อกำหนดทำนองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นนั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้นไป โดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

(๓) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (๒) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้นเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๖ ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้น

(๔) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (๒) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรม และสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแล อบรม และสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควร หรือให้ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นก็ได้ หรือ

(๕) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (๒) (๓) (๔) และ (๕) นั้น ถ้าในขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้เอง หรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการ หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอน หรือเจ้าพนักงานว่า พฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่งใหม่ตามอำนาจในมาตรานี้

⁶ มาตรา ๑๘ โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้

(๑) ประหารชีวิต

(๒) จำคุก

(๓) กักขัง

(๔) ปรับ

(๕) ริบทรัพย์สิน

โทษประหารชีวิตและโทษจำคุกตลอดชีวิตมิให้นำมาใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มียายุต่ำกว่าสิบแปดปี

ในกรณีผู้ซึ่งกระทำความผิดในขณะที่มียายุต่ำกว่าสิบแปดปีได้กระทำความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต ให้ถือว่าระวางโทษดังกล่าวได้เปลี่ยนเป็นระวางโทษจำคุกห้าสิบปี

อาญาด้วย ดังนั้น แม้จะปรากฏว่าเด็กที่มีอายุดังกล่าว กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด และความผิดนั้นมีลักษณะตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๗^๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาก็ตาม แต่เมื่อเด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ จึงไม่สามารถชำระค่าปรับในอัตราอย่างสูงสำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนศาลพิจารณาตามมาตรา ๓๗ (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ และในคดีความผิดตามมาตรา ๓๗ (๒) (๓) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจเปรียบเทียบก็ไม่สามารถทำการเปรียบเทียบได้ เพราะไม่อาจกำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ซึ่งทำให้ไม่มีค่าปรับที่ผู้ต้องหาจะชำระเพื่อให้คดีเสร็จเด็ดขาดได้ กรณีจึงเป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ที่ได้ให้ไว้ในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การเปรียบเทียบตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ (เรื่องเสร็จที่ ๕๗๓/๒๕๕๕)^๘

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๕๖

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๘ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การเปรียบเทียบตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๘๗๓ ลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี